

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **V. G.**, bývajúceho v P., zastúpeného Mgr. M. K., advokátkou so sídlom v B., proti odporkyni **D.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. B. P., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., **o návrhu na opravu pracovného posudku**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16 Cpr 49/2002, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2012 sp. zn. 4 Co 294/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 12. apríla 2010 č.k. 16 Cpr 49/2002-200 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby odporkyni bola súdom uložená povinnosť opraviť pracovný posudok, ktorý na neho podala 27. decembra 2001 (ďalej len „posudok“), a to tak, že 3., 4., 5. a 6. odsek posudku bude znieť: „Na základe žiadosti menovaného o preradenie bol dohodou o zmene pracovnej zmluvy preradený na dobu určitú od 1. novembra 1999 do 30. novembra 1999 v rámci prevádzkovo - technického úseku na funkciu samostatný odborný referent PTÚ. V uvedenej funkcii preukázal svoju zodpovednosť a precíznosť pri plnení zverených úloh. Z uvedeného dôvodu bol zaradený na oddelenie materiálo - technického zásobovania, prevádzkovo - technický úsek ako

skladník, kde prevzal spoločnú hmotnú zodpovednosť za tovar v hodnote 2 747 930,28 Sk. Dňa 4. januára 2000 nastúpil na základnú vojenskú službu. Dňa 3. apríla 2000 opäť nastúpil do skladov MTZ. Dňa 27. októbra 2010, na kladné odporúčanie vedúceho MTZ, žiadal o preradenie do funkcie zodpovedajúcej jeho vzdelaniu. Vzhľadom na to, že zamestnávateľ nemal voľné pracovné miesto zodpovedajúce jeho kvalifikácii, ostal naďalej pracovať v skladoch MTZ, kde svoju prácu vykonával veľmi zodpovedne a s plným pracovným nasadením. Počas celého jeho pôsobenia na oddelení MTZ neboli pri pravidelných a mimoriadnych inventarizáciách zistené žiadne inventarizačné rozdiely. Za tento zodpovedný a precízny prístup k práci a dlhodobo dosahované kvalitné výsledky vykonanej práce mu bol poskytovaný osobný príplatok v maximálnej výške. Dňa 1. júla 2001 bol V. G. zaradený na úsek vnútro - areálovej dopravy z dôvodu členstva v M.“. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa poukázal na to, že odporkyňa v 3. odseku posudku uviedla, že navrhovateľ sa vo funkcii samostatného odborného referenta neosvedčil, v 4. odseku posudku konštatovala, že navrhovateľ neprejavil záujem osvojiť si pracovnú náplň patriacu do zastávanej funkcie, v 5. odseku uviedla, že navrhovateľ svoju prácu vykonával s nedostatkami, a preto mu bol na obdobie od 1. júna 2001 do 30. augusta 2001 odobratý osobný príplatok, v poslednom odseku posudku zhrnula, že z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny bol s navrhovateľom zrušený pracovný pomer podľa § 53 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce k 21. augustu 2001. Za účelom posúdenia správnosti údajov posudku pristúpil súd prvého stupňa k skúmaniu, ako bola práca navrhovateľa hodnotená odporkyňou. Relevantné okolnosti zisťoval na podklade svedeckej výpovede jeho priamej nadriadenej a skutočností zistených v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 33 C 90/2001 (navrhovateľ sa v ňom domáhal určenia neplatnosti okamžitého zrušenia jeho pracovného pomeru odporkyňou z dôvodu neplnenia pracovných povinností, jeho návrh bol ale zamietnutý). Vykonaným dokazovaním dospel súd prvého stupňa k záveru, že odporkyňa v posudku uviedla správne údaje o pracovnom zaradení navrhovateľa a jeho pracovnej činnosti a že negatívne hodnotenie jeho práce bolo objektívne a zodpovedalo skutočnosti. Navrhovateľovi sa teda nepodarilo preukázať, že posudok obsahuje nesprávne údaje alebo nepravdivé informácie o jeho pracovnej činnosti, čo je predpokladom úspešnosti návrhu v zmysle § 60 ods. 4 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu podania posudku (ďalej len „Zákonník práce“). Vzhľadom na to neopodstatnený návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 a 5 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý súdu prvého stupňa vytkol, že rozhodol vecne nesprávne - napriek tomu, že v konaní vyšlo najavo, že na základnú vojenskú službu nenastúpil 1. januára 2000, ako sa uvádza v posudku, ale 4. januára 2000, neuložil odporkyňi opraviť posudok. Namietol tiež dôveryhodnosť svedkyne O. F., na svedeckej výpovedi ktorej bolo založené rozhodnutie. Súd prvého stupňa nepostupoval správne, lebo odmietol vypočúť J. V., ktorý vypracoval posudok, a nezohľadnil skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 33 C 90/2001 (napríklad o tom, že na pracovisku neboli zistené počas jeho pôsobenia žiadne inventarizačné rozdiely, bolo mu vyplácané najvyššie osobné ohodnotenie, podpísal hmotnú zodpovednosť za tovar v celkovej hodnote 2 747 930,28 Sk, bol preradený na určitú dobu na úsek PTU). Mal za to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa dostatočne nevysporiadal ani s jeho námietkou, že pracovný posudok vypracoval vedúci iného oddelenia, teda neoprávnená osoba. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, súd vykonal dôsledné dokazovanie, ktorým bolo preukázané, že pracovný posudok zodpovedal skutočnosti. Žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. októbra 2012 sp. zn. 4 Co 294/2011 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a tieto náležite právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na doplnenie ktorého poukázal na § 60 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a vysvetlil, ktoré náležitosti má mať pracovný posudok. Konštatoval, že súd prvého stupňa v danej veci správne zameral dokazovanie na skutkové okolnosti nevyhnutné pre posúdenie (preverenie) správnosti a pravdivosti údajov uvedených v posudku. Na podporu skutkových záverov súdu prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ neopodstatnene spochybňuje ich správnosť, lebo tieto závery zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania a hodnotenie vykonaných dôkazov bolo v súlade s § 132 O.s.p. Odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvého stupňa pri hodnotení okolností vyplývajúcich z výpovedí účastníkov konania, svedkyne O. F., z predložených listín a z oboznámenia obsahu spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 33 C 90/2001. K námietke, že súd prvého

stupňa nevypočul J. V., odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa poukázal na to, že po uznesení prvostupňového súdu o skončení dokazovania (§ 120 ods. 4 O.s.p.) už nebolo možné vykonať dokazovanie. Za neopodstatnenú označil odvolací súd tiež námietku navrhovateľa o vypracovaní posudku neoprávnenou osobou – posudok totiž podpísal osobne riaditeľ odporkyne; až podpísaním posudku týmto štatutárnym orgánom došlo ku konaniu odporkyne ako zamestnávateľky. V ďalšom odvolací súd konštatoval, že nariadiť opravu posudku rozsudkom súdu (§ 60 ods. 4 Zákonníka práce) len pre nesprávne uvedený deň nástupu na základnú vojenskú službu (1. januára 2001 namiesto 4. januára 2001) nemá opodstatnenie, lebo išlo o taký nesprávny údaj, ktorý sa netýkal pracovnej činnosti navrhovateľa. K jeho námietke, že súd nebral do úvahy skutočnosti preukázané v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru navrhovateľa (že na pracovisku neboli zistené počas jeho pôsobenia žiadne inventarizačné rozdiely, bolo mu vyplácané najvyššie osobné ohodnotenie, mal podpísanú hmotnú zodpovednosť za tovar v hodnote 2 747 930,28 Sk a ďalšie) odvolací súd poukázal na správny záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ nepreukázal, že pracovné povinnosti u odporkyne plnil riadne. Dodal, že účelom ochrany zamestnanca postupom podľa § 60 ods. 4 Zákonníka práce nie je nariadiť zamestnávateľovi, aký pracovný posudok má podať, ale odstrániť nesprávnosti podaného pracovného posudku. Vzhľadom na to, že navrhovateľ netvrdil skutkové okolnosti svedčiace o nesprávnosti posudku a nenavrhol dôkazy spôsobilé spochybniť správnosť posudku, nemožno súdu prvého stupňa vytýkať, že vychádzal zo skutkových zistení, ku ktorým dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Tieto zistenia viedli k správne záveru, že posudok obsahuje pravdivé skutočnosti o pracovnom zaradení navrhovateľa a negatívnom hodnotení jeho práce. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho odvolaní proti uzneseniu z 13. apríla 2004 č.k. 16 C 49/2001-10, ktorým bol vyzvaný na odstránenie nedostatkov návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, odvolací súd uviedol, že toto rozhodnutie je vzhľadom na následné úkony navrhovateľa a ďalší priebeh konania bez významu – navrhovateľ na túto výzvu súdu oznámil, že predbežné opatrenie už nie aktuálne a tento návrh vzal späť. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie s tým, že v konaní došlo „k vadám podľa § 237 O.s.p., čo malo za následok rozsudok, ktorý je v rozpore so spravodlivosťou“. Napriek tomu, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že na základnú vojenskú službu nastúpil 4. januára 2001, súd jeho návrhu nevyhovel a odporkyni neuložil povinnosť opraviť v tomto smere posudok. V doplnení dovolania, ktoré vypracoval

navrhovateľovi ustanovený právny zástupca, sa namieta, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ dokazovanie nevykonal aj svedeckou výpoveďou J. V., ktorý by potvrdil, že posudok bol vypracovaný tendenčne a účelovo v neprospech navrhovateľa. Podľa názoru dovolateľa mu tým bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že návrh na vypočutie svedka J. V. predniesol navrhovateľ až po uznesení, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Postupom súdu preto nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súd v danej veci rozhodli správne. Žiadala dovolanie „zamietnuť“ a odporkyni priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Navrhovateľ podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto

veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľa nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ pôvodne namieta, že v konaní došlo k procesným vadám vymenovaným v ustanovení § 237 O.s.p. (bez ich bližšej špecifikácie a tiež konkretizácie, ako k týmto vadám došlo). V doplnení dovolania vyhotovenom jeho právnym zástupcom sa spomedzi väd uvedených v § 237 O.s.p. namieta iba procesná vada v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

Pokiaľ navrhovateľ v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolateľ namieta, že možnosť pred súdom konať mu bola odňatá v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania a tiež prijímania právnych záverov. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy (v danom prípade sa namieta nevykonanie dôkazu svedeckou výpoveďou J. V.),

nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Pokiaľ navrhovateľ zastáva názor, podľa ktorého k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo nesprávnym právnym posúdením veci (napríklad v otázke, či nesprávne uvedený dátum nastúpenia na základnú vojenskú službu bol alebo nebol dôvodom pre nariadenie opravy posudku, prípadne či aj z iných hmotnoprávných dôvodov mali súdy vyhovieť navrhovateľovmu návrhu na opravu posudku), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil právny názor, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti iba s faktickou činnosťou súdu (so samou procedúrou prejednávania veci súdom), nie s prijímaním právnych záverov. Právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných oprávnení v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012, R 43/2003, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 129/2012, 2 Cdo 221/2010, 3 Cdo 56/2011, 4 Cdo 318/2012, 5 Cdo 221/2010, 6 Cdo 95/2012 a 7 ECdo 265/2013).

Pre prípad, že dovolateľ zastáva názor, podľa ktorého k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa záveru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších

rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014). Správnosť takého nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). V náleze sp. zn. III. ÚS 551/2012 ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

I keby teda dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania navrhovateľa.

Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa podľa § 238 prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia navrhovateľom tvrdenej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nevyšli najavo ani iné vady konania vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.; so zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyňi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd postupoval podľa § 151 ods. 4 O.s.p. a odporkyňu vyzval na vyčíslenie trov dovolacieho konania v lehote troch pracovných dní od doručenia výzvy. Najvyšší súd nepriznal odporkyňi náhradu trov tohto konania, lebo v zákonom určenej lehote nevyčísliła trovy tohto konania (§ 151 ods. 1, 2 a 4 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková